

se začne počasi, toda vztrajno pomikati proti rampi, fiksira avditorij in orgastično poje svoj »LEPIMO SE«.

Ko skupina prekorači črto zavese in doseže skrajni rob proscenija, naenkrat in hkrati ugasnejo vse luči, tema, zavesa v temi pade. Pesem, kot bi odrezal, utihne. Po zvočnikih prepoznamo Knezov glas.)

KNEZ (tuli): Križnik, Križnik. Križnik. (*Šepeta.*) Ali uganeš, kako bom jaz prestopil črto?

(Luč gre počasi noter, zavesa se dviga, igravci se molče pomikajo nazaj na oder.)

KONEC

Pesmi

Cveto Preželj

FEBRUARSKA IDILA

Brazde, pijane februarskega sonca,
so tlakovane z ledenimi zrcali.

Mehko perje zglavnika greje naše skrbi.
Toplota nam uhaja s hiše.
Ljudje poredko ostanejo pri nas.

Perjad prebira brazde
in išče odtajana mesta.

Na večer zakrvavi sonce
v trnovi kroni drevja.

Brez besed zapremo skrbi.
 Suho grlo prikliče
 vino iz kleti.
 V očeh krvavi sonce.
 V cvetni kočiji odpeljemo,
 odpeljemo polno obljud.

PO NEBU Po nebu, ki ga menjam, kadar hočem
 in kolikor ga hočem,
 se pesem predaja škrajncu.
 Moja ljubezen ostaja v mestu,
 ob več dni stari ikebani
 prisluškuje sosednjemu griču,
 rada bi kam drugam:

po nebu, ki ga menjam,
 ali med rojstne dneve, poroke, godove,
 kamorkoli.

ZABAVA Sprijene kretnje
 preoblečejo prosojno luč.
 Rdeči celofan ti izmozga oči,
 da se skloniš k človeku,
 ki ga srečaš pod sabo
 in ga prosiš,
 naj ti natoči vina,
 rdečega za slabotno telo,
 za slaboumne misli.

Zdaj smo tam,
 kjer je luč pozabila na čas,
 kjer je strah,
 da je že dan.

BREZ ROJEVANJA Bežim od sveta,
 ki ne pozna več rojevanja
 belega krika v čakajoče roke.

I. Preklinjam nesrečni videz
 podoben drugim,
 mrzel, dvoumen.

Na Pigallu so najlepši kostanji ...
 Geslo, ki so ga ilegalci
 zaupali nepravemu človeku.

Kako, kako radi si šepetamo neumnosti,
 jasne podobe drugih ljudi
 in radovednost nam prislanja svoje uho
 in trave nas vsesajo za vedno
 ali samo za vsakodnevno opravilo.

II.

Naše telo se razliva.
 Ni rojstva
 ne mučnega kričanja otrok.

Oglodani odpadki plavajo v kanalih.

Ne moremo trpeti drug drugega.

Smrdimo
 in se stiskamo v zadnji objem.
 Ko bomo odplaknili nesnago,
 bomo znova ležali
 brez otrok.

III.

Bežim,
 ker kri
 in nesramnost
 bijeta,
 križata vsakogar.

PRIVID Razmetane vžigalice zagorijo,
 kot da so plamen spomina.

Smrt stopi v sobo,
 da spregovori:
   samo tebi sem zvesta,
 zato znova slikaj srečo, vdanost,
 barve ti osuše kožo,
 obraz ti ostane zaznamovan na križu.